యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా అండ్ అనదర్

v.

రాంచీ మునిసిపల్ కార్పొరేషన్, రాంచీఅండ్ అదర్స్

ఫిబ్రవరి 16, 1996

[కె.రామస్వామి, జి.బి. పట్ నాయక్, జెజె.]

భారత రాజ్యాంగం, 1950/రైల్వే చట్టం:

ఆర్టికల్ 285/ 135 – రైల్వే నుంచి సర్వీస్ ఛార్జీలు చెల్లించాలని మున్సిపాలిటీ కోరడం – నిర్ణయించారు: రైల్వే నుంచి సర్వీస్ ఛార్జీలు డిమాండ్ చేయడం మున్సిపాలిటీ యొక్క అధికారానికి అతీతమైనది – రైల్వేచట్టంలోని సెక్షన్135, ఆర్టికల్285 లోని నిబంధనలకులోబడిఉంటుంది.

సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్, 1908.

సెక్షన్–11 –పూర్వ నిర్ణయం – వివాదాన్ని నిర్ణయించడానికి సంక్షిప్త రద్దు అనేది పూర్వ నిర్ణయంగా పరిగణించబడదు – మరీ ముఖ్యంగా పునరావృత బాధ్యత అధికారానికి అతీతమైనప్పుడు.

యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా v. పూర్ణా మునిసిపల్ కౌన్సెల్ &అదర్స్, **[1992] 1 ఎస్ సిసి 100, ఆధారపడినది.**

సివిల్ అప్పీల్ అధికారపరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నంబరు 3646 ఆఫ్ 1996.

సి.డబ్ల్యు.జె.సి. నంబరు 3223 ఆఫ్ 1994 (ఆర్) లోపాట్నా హైకోర్టు 15.5.95 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి.

వీ. ఆర్. రెడ్డి,అడిషనల్ సొలిసిటర్ జనరల్, ఏ. కే. శ్రీవాస్తవ మరియు బీ. కే. ప్రసాద్ అప్పీలుదారుల తరపున.

ఎమ్. పి. ఝా ప్రతివాదుల తరపున.

కోర్టు ఈ క్రింది ఉత్తర్వులను వెలువరించింది:

అనుమతి మంజూరు చేశారు.

ఇరు వైపుల గౌరవ న్యాయవాదులను విన్నాము.

ప్రతివాది-మున్సిపాలిటీ 1993-94, 1994-95 సంవత్సరాలకు గాను సర్వీస్ ఛార్జీల కింద రూ.1,01,501 మొత్తానికిఏకీకృత బకాయిని 1993 డిసెంబరు 16న కోరింది. ఈ డిమాండ్ చెల్లుబాటును అప్పీలుదారులు సవాలు చేశారు. రిఫరెన్స్ పై డివిజన్ బెంచ్ సీడబ్ల్యూజేసీ నం.3223/94లో 1995 మే 15న ఇచ్చిన ఆక్షేపించిన ఉత్తర్వు ద్వారా మున్సిపాలిటీ డిమాండ్ ను సమర్థించింది. అందువల్ల ప్రత్యేక అనుమతి ద్వారా ఈ అప్పీల్.

ఈ వివాదం ఇంకా నిర్ణయం కాని విషయం కాదు . ఈ కోర్టు *యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా v. పూర్ణా మునిసిపల్ కౌన్సెల్ &అదర్స్,*[1992] 1 ఎస్ సిసి 100 లో రైల్వే చట్టంలోని సెక్షన్ 135 రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 285 యొక్క నిబంధనలకు లోబడి ఉందని నిర్ణయించింది. అందువల్ల, ప్రతివాది-మునిసిపాలిటీ రైల్వే నుండి సర్వీస్ ఛార్జీల రూపంలో ఎటువంటి చెల్లింపును కోరకుండా నిరోధించబడింది. మున్సిపాలిటీ తరపున హాజరైన గౌరవ న్యాయవాది ఎం.పి.ఝా, రైల్వే చట్టంలోని సెక్షన్ 135లోని క్లాజ్ (4) ప్రకారం కేంద్ర ప్రభుత్వానికి మరియు మున్సిపాలిటీకి మధ్య ఒప్పందం కుదుర్చుకుని, ఆ ఒప్పందం ఆధారంగానే చెల్లించాలి అన్నదానిపై ఆధారపడేందుకు ప్రయత్నించారు.

ఈ కేసులో ఇప్పుడు ఆధారపడాల్సిన ఒప్పందం హైకోర్టులో వివాదం పరిష్కారం అయ్యే వరకు జప్తు వారెంట్ నుంచి ఉపశమనం పొందడానికి మాత్రమే. అందువలన, యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా మరియు మునిసిపాలిటీ మధ్య ఏదైనా ఒప్పందం ఉందని భావించలేము. యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా నుంచి సర్వీస్ ఛార్జీలు అడిగే హక్కు మునిసిపాలిటీకి లేనందున, మునిసిపాలిటీ చేసిన డిమాండ్ స్పష్టంగా దాని అధికారానికి అతీతముగా ఉంది. గతంలో డబ్ల్యూ. పీ.

నం.2844/92 దాఖలు చేసారు మరియు హైకోర్టు ద్వారా కొట్టివేయబడింది మరియు తీవ్ర జాప్యం జరిగిందనే కారణంతో ప్రత్యేక అనుమతిని ఈ కోర్టు తిరస్కరించిన మాట వాస్తవము.

వివాదాన్ని నిర్ణయించడానికి సంక్షిప్త రద్దు అనేది *పూర్వ నిర్ణయం*గా పరిగణించబడదుఅన్నది ఇప్పుడు స్థిరపడిన చట్టం – మరీ ముఖ్యంగా పునరావృత బాధ్యత అధికారానికి అతీతమైనప్పుడు. అంతేకాకుండా, ఇది పునరావృతమయ్యే బాధ్యత అధికారానికి అతీతమైనది కాబట్టి, కేసు యొక్క మునుపటి సంక్షిప్త రద్దు*పూర్వ నిర్ణయం*గా పని చేయదు.

తదనుగుణంగా అప్పీల్ అనుమతించబడుతుంది . కోరిన విధంగానే రిట్ జారీ చేయబడుతుంది. ఇప్పటి వరకు చెల్లించిన మొత్తాన్ని మున్సిపాలిటీ నుంచి తిరిగి వసూలు చేయబడదు. ఖర్చులు లేవు.

అప్పీల్ అనుమతించబడింది.